

Wolfgang Simson: Ap.t.1 ensin ja sitten Ap.t.2

Wolfgang Simson: Acts 1 before Acts 2

The Starfish Manifesto, ote sivuilta 456-457:

Kuinka oikein pääsemme siihen ihmeelliseen tilaan, josta sanotaan ”*He pitivät kaikki yhtä*” (Ap.t.1:14;2:1) (kreikankielinen alkuteksti sanoo *homo-thymadon*, joka kirjaimellisesti tarkoittaa ”ajatella yhdellä päällä”), joka edelsi Helluntaita ja oli uskoakseni sen edellytys? Kuinka pääsemme uudestaan siihen todellisuuteen, minkä perustalle voidaan paikallisen tai alueellisen yhteyden kokeminen luoda ja johon Pyhä Henki voidaan vuodattaa ylitsevuotavasti? Päästä sellaiseen yhteyteen, joka myöhemmin saatettiin esitellä koko Jerusalemmille, kun ”Pietari astui esiin niiden yhdentoista kanssa” ja 12 miestä esitti saman asian yhdellä äänellä?

Eikä kukaan niistä yhdestätoista myöhemmin valittanut, että Pietari meni mikin taakse, kun minun olisi pitänyt? He olivat viettäneet kymmenen päivää – 240 tuntia, joka aika kesti Jeesuksen ylösnousemuksesta Helluntaihin – yläsalissa yhdessä. Ja luulen, että he eivät vain istuskelleet siellä ja lauleskelleet haikeita lauluja. Heillä oli monia syitä päätyä vaikeisiin ristiriitoihin. Totta puhuen kokous olisi voinut päätyä katastrofiin, olihan se kolmen ainesosan räjähdysherkkä sekoitus, joka olisi voinut syttyä minä hetkenä tahansa.

Ensimmäinen räjähdysherkkä ainesosa oli kateus ja se epäonnistumisten historia, joka opetuslapsilla oli takanaan. Pietari oli mokannut kahdesti, kun hänen olisi pitänyt puolustaa Jeesusta hiilivalkealla ja joutui kohtaamaan oman rehellisyytensä puutteet. Eihän nyt hänenlaisensa mies voisi kaikkien puolesta puhua, kun Helluntain ”Suuri päivä” pian koittaisi, mieltivät veljekset käydessään yhdessä läpi puhujalistaa. Jeesus oli kaiken lisäksi lausunut salaperäisen huomautuksen Johanneksesta, kolmen hengen sisäpiirin jäsenestä, jonka opetuslapset ymmärsivät tarkoittavan, että kaveri ei kuolisi ennen Jeesuksen paluuta. Miltä luulet, että sinusta tuntuisi, jos istuisit kuolemattoman vieressä – kun oma kuolevaisuutesi tuntuisi luissa ja ytimissä? Miltä tuntuisi olla sellaisen henkilön vieressä, joka on ruokaillessaan nojannut Jeesusta vasten – sinun istuessasi pöydän toisella puolella? Ja kuvittele, jos olisit istunut Tuomaksen vieressä, joka epäili aina ja jolla oli ihmeellinen kyky olla aina väärässä paikassa oikeaan aikaan? Sen epäluotettavan kaverin seurassa, joka aina osasi laistaa kaikkein tärkeimmät kokoukset - Herra tietää, mistä syystä? Äläkä unohda Matteusta, tuota entistä verokarhua, joka menneisyydessään varmaankin oli joskus ollut oikeanlaidan poliittinen opportunisti tehdessään yhteistyötä roomalaisten kanssa ja kiristäessään rahat pois juutalaisilta maanmiehiltään. Siinä hän oli ja istui Simon Kiivailijan vieressä, joka ennen oli poliittisen ”vasemmiston” jäsen, ja jolla luultavasti oli nytkin tikari vyöllään ja joka odotti vain, että saisi nähdä noiden inhottavien roomalaisten – samojen porukoiden, joihin Matteuskin ennen kuului – kelluvan naamat upoksissa pitkin Välimeren aaltoja?

Toinen räjähdysherkkä ainesosa yläsalissa oli sukulaisten läsnäolo, noiden henkilöiden, joilla oli suora veriside Jeesuksen itsensä kanssa eli ”Maria ja Jeesuksen veljet”. Näihin päiviin asti on islamilainen maailma ollut jakautunut kahtia sunneihin ja shiioihin; jälkimmäiset väittävät, että hengellinen johtajuus ja Muhammedin perinnön omistajuus periytyy vain suoraan verisukulaisuuden perusteella, kun taas edelliset väittävät, että kyseessä on hänen hengellisen arvovaltansa perimys. Näihin päiviin asti tämä on ollut syy jatkuvaan verenvuodatukseen ja siihen, että muslimiveljet heittävät toisiaan pommeilla sellaisissa maissa kuin Irak. Kuvittele, että olisit yksi noista kahdestatoista opetuslapsista. Kuinka sinä suhtautuisit, jos olisit ollut Jeesuksen seurassa tiiviisti kolmisen vuotta, kun yhtäkkiä yksi noista Jeesuksen velipuolista, Marian ja

Joosefin pojista, nousisi seisomaan ja julistaisi: ”Mitä teidän surkeat kolme vuotta messiaan kanssa merkitsevät, kun sitä vertaa siihen, että olemme tunteneet hänet 30 vuotta? Minä sentään leikin hänen kanssaan karusellissa!”

Ja kuvittele, että tähän ihmeelliseen huoneeseen heitetään vielä kolmas pommi, joka sisälsi ainutlaatuisen ja vallankumouksellisen tekijän: **naiset!** Juutalaisuudessa, joka oli patriarkaalinen uskonto, ei naisilla ollut paljon sanansijaa, ja se tosiasia, että monet naiset olivat Jeesuksen seuraajia, rahoittajia, jalkojen pesijöitä, ja jotkut heistä jopa ensimmäisinä todistivat hänen ylösnousemukseen ja toimivat ensimmäisinä evankelistoina, merkitsi täydellistä irtiottoa patriarkaalisesta, miesten hallitsemasta uskonnollisesta traditiosta.

Kuten huomaat, heidän keskuudessaan oli nyt paljon asioita, joita piti käsitellä jotenkin. Ja uskonpa, että noiden 120 ihmisen, jotka olivat siellä yläsalissa, oli täysi syy keskustella avoimesti, ujustelematta tuoda esiin omat hairahduksensa, pestä likapyykkiä ja murtaa se jää, mikä mahdollisesti oli heidän välillään. Heidän piti sovittaa yhteen heidän erilaiset persoonallisuutensa, käsitellä erityiskysymykset sukulaisuudesta, puida roolinsa miehinä ja naisina voidakseen tehdä työtä yhdessä, ja ratkaista kaikki kysymykset perin pohjin ennen kuin olisi aika nousta julkisuuden valokeilaan esiintymään yhtenäisenä joukkona (Ap.t.1:12-14). Uskon lujasti, että **Helluntain todellinen ihme tapahtui jo ennen Helluntaita**, tuossa yläsalissa. Se ajatus täyttää minut suurella toivolla ja odotuksella. Sillä luulen, että siinä on nähtävissä tie eteenpäin meidän nykyisestä tilanteestamme. Menkäämme Jeesuksen nimessä, joka on nykyinen ja tuleva Kuningas, jälleen yhdessä yläkertaan, tuohon ”yläsaliin”. Viettäköömme siellä aikaa niin paljon kuin tarvitaan, että voimme käsitellä sydämemme asiat ja vaateet, tehdäksemme parannusta, antaaksemme anteeksi, korjataksemme rikki mennyttä, luopuen kieroutuneesta ja kauheasta yksilökeskeisyydestämme ja reviiirijattelustamme, meidän macho-mies-asenteestamme naisia kohtaan antaaksemme naisille vapauden olla työtovereita siinä suuressa asiassa, joka totta kyllä, on erään miehen – Jeesuksen - aikaansaama missio. Haudatkaamme anarkian laillistaminen, meidän julkeutemme elää riippumattomina toisistamme ikään kuin emme tarvitsisi toinen toisiamme.

Kristityillä on vain yksi Pää ja se on Kristus. Hän ja Jumalan siipien suoja on ainoa turva, jonka tarvitsemme, ja kun me yhdistymme Pään kanssa, me yhtäkkiä yhdistymme toinen toisemme kanssa ja alamme toimia yhtenä ruumiina ja yhtenä parvena, jolla on ”parviäly”. Silloin ja vain silloin olemme kykeneviä nousemaan uudestaan näyttämölle kaupunkimme asukkaiden edessä ja puhumaan yhdellä voimallisella äänellä, kun nuo matit, paavot, niilot, antit, liisat, mariat, timot ja tuulat, arjat, pekat ja elinat, ja ketä nyt kuuluukaan tämän päivän ”niihin yhteentoista”, tuovat esiin yhden ja saman apostolisen sanoman, jonka kautta kokonaiset kaupungit käännetään ylösalaisin muutamassa päivässä.

Ehkä joidenkin meistä, jotka kuulumme heihin, tulisi alkaa kampanjoida tämän ”yläsaliteeman” puolesta, jotta voitaisiin valmistaa tietä apostoliselle reformaatiolle. Olemme jo nähneet tästä joitakin esiasteita, kuten on tapahtunut ”Summit”- liikkeessä, jonka on pannut alulle Joe Aldrich, tai muissakin sovintoon ja yhteyteen tähtäävissä liikkeissä. Tässä meillä on joltisenkin paljon laiskanlaksyjä tehtävänä. Mutta uskon, että Jeesus siunaa meitä tässä, sillä se on hänen tarkoituksperiensä mukaista. Vetoan sinuun taaskin: aloittaisitko sinä tällaisen työn omalla alueellasi? Ja jos et sinä aloita, voisitko kuitenkin ajatella liittyä sellaiseen, vauhdittaa sitä, rahoittaa sellaista, rukoilla sen puolesta, mainostaa sitä ja tuoda sitä julkisuuteen?

(Kirjasta Starfish-julistus, jota voi tilata Uskon kilven nettikaupasta)